

Fredman szonettjeiből

Csatlós Jánosnak

No. 1

Vendég vagyok még e világban, ám
a házigazda sűrűn sandít már az
órára; száraz bort kínál, de száraz
a szava is, – későre jár talán,

búcsúzni kéne, bár a kerevet meg
az asztalon a sütek, serlegek,
hiába mennék, nem eresztenek;
megvárjam, míg az utcára kivetnek,

hol lészen sírás és lészen fogak
csikorgatása? előre vacogtat
a sötétség, mely odakünn fogad...

Fölvettem a menyegzői ruhát,
s választott voltam, nem hivatalos csak, –
engedj még csendben ülnöm itt, Világ

No. 2

Ura! Fiad menyegzőjére jöttem,
s lehet, hogy már túl mámoros vagyok,
de mit tegyek? megártott óborod:
Te is megháromszorozódsz előttem.

Vagyok, akár a mustármag, melyet szádból kiköptél, ám a földre vetve,

én, legparányibb, felnövök egedbe, -
fészkelhet rajtam angyalsereged.

Vagyok, mint a kovász, mit három mérce liszthez keverték, s - megposhasztva - én a tészta is, amely kenyér lesz végre;

mennybéli manna s földi televény...
Ha már a hús-vér szégyenébe hoztál,
hadd üljek még terített asztalodnál,

No. 3

Világ Ura! Ne nézd a számlapot!
Virrad már, meghasadt az égi kárpit,
s gyulladt szemed szigorúan világít
reám... Szólhatnék bár az angyalok

nyelvén, ha nincsen bennem szeretet,
zengő érc s pengő cimbalom leszek
csupán, - Te látod lelkemet, Uram,
s nem tükör által, nem homályosan,

de *színről színre*, hogy szerettem én
élni – ha bűnben is! – e sártekén;
sokat szerettem – megbocsáthatsz nékem...

Az asztalvégre húzódnék szerényen,
csak még ne küldj el innen, Istenem,
és bort is tégy elébem! Úgy legyen!

(Baka István *Tájkép fohással* című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →